

Skepparsonens historia del 9

I Grebbestad jobbade Landsfiskal Kåleman, plötsligt gick ryktet att Kåleman var i Kämpersvik och då tog vi våra cyklar och stack, vi höll oss undan tills vi trodde att han slutat jobba för dan och åkt hem till Grebbestad. Något kriminellt fanns inte i vår värld, men vi hade inga ljus på våra cyklar och det var straffbart det hade vi hört men jag vet inte från vem. Ingen av oss grabbar hade åkt fast, men rädslan och respekten fanns alltid för prästen, doktorn och länsman. Men i kväll hemma hos Karl Erik kanske det fick sin förklaring då han berättade att Herman Pålsson hade blivit stoppad utanför Kooperativa och fått böta för att han inte hade ett fungerande cykelljus, sånt spred sig snabbt i ett litet samhälle som Kämpersvik.

Hade man inte ljus på cykeln så ställde vi oftast cyklarna precis vid infarten till Grebbestad. En dag hade Malte i Vik och jag ett ärende till Grebbestad och innan vi hann åka hem hade det blivit mörkt på eftermiddagen så vi bestämde oss för att vänta tills vi kom utanför Grebbestad innan vi satte oss på cyklarna, men när vi börjat promenera och småprata på vägen så fick ingen av oss lust att sätta oss på cykeln så vi ledde dem ända till Vik. Sista biten hem på cykeln på den gamla grusvägen så såg jag inte vägen men om man körde mitt i så hörde man knastret av gruset som låg mitt i vägen då visste man att man var kvar på vägen i alla fall.. Jag såg inte om det gick nån människa på vägen men som tur var hörde jag några som gick och pratade med varann, så jag slapp att köra på dem.

Cykeln hade jag fått av Margot i julklapp och det var något jag verkligen hade önskat mig. Att ha cyklat på stora herrcyklar under stängen för man inte räckte upp, till en egen pojkykel det var skillnad. Det var inte bara för att leka, utan jag åkte till Grebbestad i ärenden bland annat till banken för pappa och när kamreren öppnade brevet så ramlade mat kuponger ut som jag fått, för att gå på kafe och äta smörgås och kakao i trädgården. I Tanumshede fanns Apoteket där man fick sitta en till två timmar och vänta på medicin och tandläkaren, med remdrivna bormaskiner med några hundra varv och grova borr som fick hela huvudet att skaka, tjocka bedövningssprutor som gjorde så jäkla ont särskilt på framsidan och sedan bedövningen som satt i från morgonen till sena eftermiddagen. Tandköttet var svullet och man märkte inte att man tuggat på insidan kinden förrän bedövningen hade släppt.

Vi var ju jämnt ute och lekte under fyrtioalet och på vintrarna var det mycket skridsko med lösa skenor som man drog fast på pjäxorna med remmar både bak och fram så fötterna nästan domnade för att de skulle sitta fast.

När snön hade lagts sig på vägen var det ingen som sandade och då blev det till att ta fram sparken. Den fick tyvärr ett tragiskt slut i alla fall för min del. Jag kom uppifrån samhället på väg hem med sparken i god fart, strax innan faster Agdas hus tittade jag på något ute i viken, när det plötsligt blev tvärstopp på sparken, ett fruktansvärt brak och träfliserna rök, där stod jag plötsligt med ett par trähandtag i näven, jag hade kört rakt in knäveckan på Alma Ahl så benen vek sig som en fällekniv och hon blev sittande på vägen bland träfliserna som en gång var sitsen till min spark. Om det var chocken eller om hon tyckte att Gud straffar somliga direkt vet jag inte men hon sa inte ett ord. När jag kom hem såg pappa direkt att det var något som hänt. "har de hänt nogge" gå ut å titta vä, sparken stod på gårdsplan.

Par dagar senare kom Bror Ek som var duktig snickare, ska du ha 1,50 för sparken, jag sålde den direkt, ett par dagar senare körde han förbi och sparken var som ny.

Det var väl domt tyckte pappa vi kunde ha lagat den. Men som Britta en gång sa:
Pappa var byggmästare i många år men jag har aldrig settt honom med hammare
och såg, så kanske, bäst som skedde.

Laila gift Håkansson blev kantor, det är tack vare mig, men det får bli nästa historia.

Folke "Anker" Andersson

,